

καὶ πικρὰντερος (ἐπὶ τῶν ὑποκρινομένων τοὺς ἀγαθοὺς)
Ποντ. (Σινώπ.) Γλυκόγλωσσε καρβύ (γλυκόγλωσσο παιδί)
Τσακων. (Χαβουτσ.) || Ποίημ.

Περιστέρια ἀγκάλιαζαν οἱ ἀγκαλιές,
ἄρπες οἱ ὅμοι στήριζαν, πὺν σάλευσαν
σὲ μακριᾶς γλυκόγλωσσες φτεροῦγες

Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γλὺκὸ λάλος, γλὺκὸ-
λόγος, γλὺκομίλητος, καλόγλωσσος, κα-
λόλἀλητος, καλομίλητος, χρυσόστομος
Ἀντίθ. ἀχρειάνης 1 (ἔπου συνών.), ἀχρείαστος 4,
ἄχρειος Α2, βλαστημιάρης (ἔπου συνών.),
βορκολόγος 2, βρσιζάρης, βρωμόγλωσ-
σος (ἔπου συνών.), βωμολόχος, γλωσσᾶς, κα-
κογλωσσᾶς, κακόγλωσσος, κακολόγος,
κακολόγος, κοπρολόγος, πικρόγλωσσος,
στομάς, στοματᾶς, χοντρολόγος, ψαλι-
δόγλωσσος.

γλυκογογγύλι τό, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) γλυκογογγύ-
λη ή, Μακεδ. — Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2,165—Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλὺκός καὶ τοῦ οὐσ. γογγύλι.

Πιθάν. τὸ φυτὸν Κράμβη ή ἐδώδιμος (Brassica esculenta)
τῆς οἰκογ. τῶν Σταυρανθῶν (Gruciferae) ἐνθ' ἄν.

γλυκογούλι τό, Βιθυν. (Τρίγλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλὺκός καὶ τοῦ οὐσ. γουλί.

Τὸ φυτὸν Τεῦτλον τὸ κοινὸν (Beta vulgaris ή perennis)
τῆς οἰκογ. τῶν Χηνοποδιῶν (Caenopodiaceae). Συνών.
κοκκινρογούλι, παντζάρι.

γλυκογυάλι τό, ἑνιαχ. γλυκογυάλ' Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐδ. γλὺκός, ὡς οὐσ. νοσημένου, καὶ τοῦ οὐσ.
γυάλι.

Ἰάλλινον οἰκιακὸν σκεῦος ἐντὸς τοῦ ὁποῦ διατηρεῖται
τὸ γλὺκός. Συνών. γλὺκοδοχεῖο.

γλυκογυρίζω Ζάκ. Κρήτ. — Δ. Σολωμ., 18—Λεξ.
Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γλὺκὰ καὶ τοῦ ρ. γυρίζω.

1) Μετβ., στρέφω κάπου τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ συμπα-
θείας, γλυκύτητος Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Ἔχε σὲ μένα λύπησιν καὶ γλυκογύρισε τα
(νοεῖται τὰ μάτια) Κρήτ. 2) Ἀμτβ., στρέφομαι μεθ' ἡδονῆς,
εὐχαριστήσεως Δ. Σολωμ., ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἄς τὸν χορὸν γλυκογυρίζουν | ὠραία μάτια ἐρωτικά,
καὶ εἰς τὴν αὖρα κυματίζουν | μαῦρα ὀλόχρυσά μαλλιά.
β) Περιφέρομαι εὐχαρίστως Ζάκ.

γλυκογύρισμα τό, Ἡπ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. γλὺκογυρίζω.

Τὸ γλυκύ, εὐχάριστον γύρισμα, περιστροφή.: Ἄσμ.

Κι ἄν ἰδῇς κάκ' ὅχ τ' ἐμένα, | ρίξε με 'ς τὰ κύματά σου,
'ς τὰ γλυκογυρίσματά σου.

γλυκοδάφνη ή, Σκυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλὺκός καὶ τοῦ οὐσ. δάφνη.

Τὸ φυτὸν Δάφνη ή εὐγενής ή τοῦ Ἀπόλλωνος (Laurus
Apolinis nobilis), τῆς οἰκογ. τῶν Δαφνιδῶν (Lauraceae):
Βάνον τότες 'ς τ' φωτιά τὸ τζέτζερη με θερμὸ τσαὶ βράζει

με λογιού-λογιού μερωδ' κά, μάραθο, γλυνά' σο, γλυκοδά-
φνη, βλαχοπούπερο τσαὶ λ' γάτσι μπαχάρι (βλαχοπούπερο =
κόκκινο πιπέρι). Συνών. βάγια, βαγιά, βαγίτσα,
δάφνη, δαφνιά, φυλλάδα.

γλυκοδένω Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 129.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γλὺκὰ καὶ τοῦ οὐσ. δένω.

Δένω, ἐνώνω κατὰ τρόπον οἶονε γλυκύν, ἥπιον, εὐχάρι-
στον: Ποίημ.

Κάποιο γαλάζιον ὄνειρο ἀγάπης, κ' ἓνας ἄγγελος
με μιὰ ρομφαία πύρινη, γλυκοδεθῆκαν ταίρι
κ' ἦρθες ἐσύ.

γλυκοδέρνω Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γλὺκὰ καὶ τοῦ ρ. δέρνω.

Δέρνω, πλήττω κατὰ τρόπον οἶονε γλυκύν, ἥπιον: Ἄσμ.

Τὸ κύμα πὺν γλυκότερνε τῆς πέτρας τῇ μαλλάδα,
πὺν ἔδειχνε 'ς τῆς θάλασσας τὴν ὄψη πρασινάδα.

γλυκοδοντίζω ἑνιαχ. γλυκοδοντίζου Λέσβ. (Ἀγιάσ.
κ.ά.) γλυκοδοντίζου Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλὺκός καὶ τοῦ ρ. δοντίζω, παρὰ
τὸ ὅπ. καὶ δοντιάω.

Μετβ. καὶ ἀμτβ., προσφέρω πρὸς δοκιμὴν, δοκιμάζω τι
γλυκύ, εὐχάριστον τὴν γεῦσιν ἐνθ' ἄν.: Ἄς τ' ἄρχῃ ἡφιοι
τρίχα τσι γλυκοδόδ' σι, ἄμ' 'ς τοῦ στιγνὸ κόδιπυ τσι τ' σιρ-
μαγιά νὰ χάσ' (τρίχα = μικρὰν ποσότητα) Λέσβ. (Ἀγιάσ.)
Τὰ μουρὰ ἀμόναν 'ς τ' ὄνουμά τζ' π' τὰ γλυκοδοδό' ζι αὐτόθ.
Μὰ σὰ δὴζ' κι φάη κανένανε, γλυκοδοντιάζ' κι κυνηγάει
νὰ βρῇ ἄθρουπον νὰ φάη Σάμ. Συνών. γλὺκαίνω -
γλὺκαίνομαι, καλομαθαίνω, λειξιαίνο-
μαι.

γλυκοδοχεῖο ἑνιαχ. γλυκοδουχεῖον Στερελλ. (Ἰτ.
Χρισ.)

Ἐκ τοῦ οὐδ. γλὺκός, ὡς οὐσ. λαμβανομένου, καὶ τοῦ
οὐσ. δοχεῖο.

Δοχεῖον ἔπου διατηρεῖται τὸ γλὺκός τοῦ κουτα-
λιού. Συνών. γλὺκογυάλι.

γλυκοδροσίζω Ἡπ. Μεγίστ. — Σ. Πασαγιάν.,
Ἀντίλ. 11.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γλὺκὰ καὶ τοῦ ρ. δροσίζω.

1) Δροσίζω κατὰ τρόπον γλυκύ, εὐχάριστον Ἡπ. —
Σ. Πασαγιάν., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Νὰ πᾶς νὰ βρῇς τὴ λεύκα τὴ λυγεροκλαδοῦσα,
σιμά σου νὰ τὴν στήσης νὰ τὴν γλυκοδροσίσης
Ἡπ. || Ποίημ.:
Κι ἀκαρτεροῦν ἀπ' τὰ βουνὰ νὰ κατεβῇ τ' ἀπόγειο,
νὰ χαμοξανασάνουνε, νὰ γλυκοδροσιστοῦνε
Σ. Πασαγιάν., ἐνθ' ἄν. 2) Δροσίζω μετὰ προσοχῆς,
ἐπιμελῶς Μεγίστ.

γλυκοδρυάς ό, ἑνιαχ. γλυκοδρυγιάς Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλὺκός καὶ τοῦ οὐσ. δρυάς, διὰ τὸ
ὅπ. βλ. δρυς.

Τὸ δέντρον Δρύς ή Αἰγίλωψ (Quercus aegilops) τῆς
οἰκογ. τῶν Φηγιδῶν (Fagaceae), ή παράγουσα γλυκεῖς
καρπούς: Ἔχομε ἓνα γλυκοδρυγιά, π' ἀφίνεις τὰ κάστανα,
νὰ φᾶς τὰ βελάνια δου.

